Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 31. januára 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti — Azyl — Smernica 2004/83/ES — Minimálne ustanovenia pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov — Článok 12 ods. 2 písm. c) a článok 12 ods. 3 — Vylúčenie z priznania postavenia utečenca — Pojem ‚činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov' — Rozsah — Riadiaci člen teroristickej organizácie — Odsúdenie za trestný čin podieľania sa na činnostiach teroristickej skupiny — Individuálne preskúmanie"

Vo veci C-573/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Conseil d'État (Štátna rada, Belgicko) z 13. novembra 2014 a doručený Súdnemu dvoru 11. decembra 2014, ktorý súvisí s konaním:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

proti

Mostafovi Lounanimu,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr M. Ilešič, L. Bay Larsen, J. L. da Cruz Vilaça, E. Juhász, M. Berger a E. Regan, sudcovia A. Rosas (spravodajca), A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, K. Jürimäe a C. Lycourgos,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. februára 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, v zastúpení: E. Derriks, avocat,

— M. Lounani, v zastúpení: C. Marchand a D. Alamat, avocats,

— belgická vláda, v zastúpení: C. Pochet, M. Jacobs a S. Vanrie, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Matray, C. Pironf a N. Schynts, avocats,

* Jazyk konania: francúzština.

— grécka vláda, v zastúpení: M. Michelogiannaki, splnomocnená zástupkyňa,

— španielska vláda, v zastúpení: A. Rubio González a L. Banciella Rodríguez-Miñón, splnomocnení zástupcovia,

— francúzska vláda, v zastúpení: F.-X. Bréchot a D. Colas, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci M. Salvatorelli, avvocato dello Stato,

— maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a M. M. Tátrai, splnomocnení zástupcovia,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: M. Holt, S. Brandon a V. Kaye, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Blundell, barrister,

— Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 31. mája 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 12 ods. 2 písm. c) a článku 12 ods. 3 smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 304, 2004, s. 12; Mim. vyd. 19/007, s. 96).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Generálny komisár pre utečencov a osoby bez štátnej príslušnosti, ďalej len „generálny komisár“) a pánom Mostafom Lounanim, marockým štátnym príslušníkom, ktorý sa týkal uplatnenia dôvodu vylúčenia z priznania postavenia utečenca na M. Lounaniho na základe činov, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Charta Organizácie Spojených národov

3 Podľa článku 1 bodov 1 a 3 Charty Organizácie Spojených národov podpísanej v San Franciscu (Spojené štáty) 26. júna 1945:

„Ciele Organizácie Spojených národov sú tieto:

1. Zachovať medzinárodný mier a bezpečnosť a pre tento cieľ robiť účinné kolektívne opatrenia, aby sa predišlo ohrozeniu mieru, odstránilo sa jeho ohrozenie a potlačil každý útočný čin alebo iné porušenie mieru, a v zhode so zásadami spravodlivosti a medzinárodného práva uskutočňovať mierovými prostriedkami úpravu alebo riešenie sporov alebo situácií, ktoré by mohli viesť k porušeniu mieru.

…

3. Uskutočňovať medzinárodnú spoluprácu riešením medzinárodných problémov hospodárskeho, sociálneho, kultúrneho alebo humanitného rázu podporovaním a posilňovaním úcty k ľudským právam a základným slobodám pre všetkých bez rozdielu rasy, pohlavia, jazyka alebo náboženstva“.

Ženevský dohovor

4 Dohovor o právnom postavení utečencov, podpísaný v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], vstúpil do platnosti 22. apríla 1954. Bol doplnený Protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov, ktorý bol uzatvorený v New Yorku 31. januára 1967 a nadobudol platnosť 4. októbra 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“).

5 Článok 1 Ženevského dohovoru po tom, ako definuje v časti A na účely tohto dohovoru najmä pojem „utečenec“, v časti F stanovuje:

„Ustanovenia tohto dohovoru sa nevzťahujú na žiadnu osobu, u ktorej sú vážne dôvody domnievať sa, že

…

c) je vinná za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.“

Rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov

6 Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada)“ prijala 28. septembra 2001 rezolúciu 1373 (2001), ktorej preambula potvrdzuje najmä „potrebu bojovať všetkými prostriedkami v súlade s Chartou OSN proti hrozbe, ktorú teroristické činy predstavujú pre svetový mier a bezpečnosť“.

7 V bode 3 písm. f) a g) uvedenej rezolúcie sa všetky štáty vyzývajú, aby na jednej strane „v súlade s relevantnými ustanoveniami vnútroštátneho a medzinárodného práva, vrátane medzinárodných štandardov ľudských práv, vykonali primerané opatrenia pred priznaním štatútu utečenca s cieľom

uistiť sa, že žiadateľ o azyl neplánoval, nenapomáhal a nepodieľal sa na páchaní teroristických činov“ a na druhej strane, „v súlade s medzinárodným právom zabezpeči[li], aby štatút utečenca nezneužívali osoby páchajúce, organizujúce alebo uľahčujúce teroristické činy“.

8 V bode 5 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada vyhlasuje, že „činy, metódy a praktiky terorizmu sú v rozpore s cieľmi a princípmi Organizácie Spojených národov a že aj vedomé financovanie, plánovanie a podnecovanie teroristických činov je v rozpore s cieľmi a princípmi Organizácie Spojených národov“.

9 Dňa 12. novembra 2001 Bezpečnostná rada prijala rezolúciu 1377 (2001), v ktorej bode 5 „zdôrazňuje, že činy medzinárodného terorizmu sú v rozpore s cieľmi a princípmi uvedenými v Charte Organizácie Spojených národov a že financovanie, plánovanie a príprava činov medzinárodného terorizmu, ako aj ak[á]koľvek forma podpory v tejto súvislosti, sú v tiež rozpore s cieľmi a princípmi uvedenými [v tejto Charte]“.

10 Dňa 14. septembra 2005 Bezpečnostná rada prijala rezolúciu 1624 (2005), v ktorej najmä pripomenula, že „všetky štáty musia bezpodmienečne spolupracovať v rámci boja s terorizmom, a to v súlade s povinnosťami, ktoré im vyplývajú z medzinárodného práva s cieľom nájsť, odmietnuť poskytnúť azyl a odsúdiť… každú osobu, ktorá podporuje, napomáha, sa podieľa alebo sa pokúsi o účasť na financovaní, plánovaní, príprave alebo uskutočnení teroristických činov, alebo poskytne útočisko ich páchateľom“.

11 V bode 1 svojej rezolúcie 1624 (2005) Bezpečnostná rada vyzýva „všetky štáty na prijatie potrebných a vhodných opatrení v súlade s povinnosťami, ktoré im vyplývajú z medzinárodného práva na to, aby:

a) postavili mimo zákon podnecovanie spáchať teroristické činy;

b) predchádzali takémuto podnecovaniu;

c) odmietli poskytnúť azyl každej osobe, u ktorej sú k dispozícii overené a relevantné informácie o existencii vážnych dôvodov domnievať sa, že sa dopustil takéhoto podnecovania“.

12 Rezolúcia 2178 (2014), ktorú Bezpečnostná rada prijala 24. septembra 2014, so svojom bode 5 potvrdzuje, že „členské štáty musia… predchádzať a potláčať činnosti náboru, organizovania, prevozu alebo vybavenia osôb, ktoré sa presunuli do iného štátu ako ich štát pobytu alebo štátnej príslušnosti s úmyslom dopustiť sa, plánovať alebo pripraviť teroristické činy, alebo s úmyslom sa podieľať sa na nich alebo poskytnúť alebo získať výcvik určený na spáchanie teroristického činu, vrátane financovania cestovných nákladov a činností týchto osôb“.

13 V bode 6 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada pripomína, že:

„… v rezolúcii 1373 (2001) sa rozhodlo, že všetky členské štáty zabezpečia, aby každá osoba, ktorá sa podieľa na financovaní, plánovaní, príprave alebo páchaní teroristických činov alebo na podporovaní teroristických činov, bola postavená pred súd, a že všetky štáty zabezpečia, aby vnútroštátna legislatíva a ostatné právne predpisy umožňovali kvalifikovať ako trestné činy a primerane podľa závažnosti týchto trestných činov stíhať a trestať:

…

c) úmyselné plánovanie ich štátnymi príslušníkmi alebo na ich území ciest osôb, ktoré sa presúvajú do iného štátu ako ich štátu pobytu alebo štátnej príslušnosti s úmyslom dopustiť sa, plánovať alebo pripraviť teroristické činy, alebo s úmyslom sa na nich podieľať alebo poskytnúť alebo získať výcvik určený na spáchanie teroristického činu, alebo podieľať sa na iných činnostiach, ktoré napomáhajú týmto činom, vrátane náboru osôb,

…“.

Právo Únie

Smernica 2004/83

14 V zmysle odôvodnenia 3 smernice 2004/83 Ženevský dohovor predstavuje základný kameň pre medzinárodný právny režim na ochranu utečencov.

15 Odôvodnenia 16, 17 a 22 tejto smernice stanovujú:

„(16) Mali by sa stanoviť minimálne pravidlá pre definíciu a obsah postavenia utečenca s cieľom usmernenia príslušných vnútroštátnych orgánov členských štátov pri uplatňovaní Ženevského dohovoru.

(17) Potrebné je zaviesť spoločné kritériá pre uznanie žiadateľov o azyl ako utečencov v zmysle článku 1 Ženevského dohovoru.

…

(22) Činy, ktoré sú v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov, sú vysvetlené v preambule a článkoch 1 a 2 Charty Organizácie Spojených národov a sú okrem iného, začlenené v rezolúciách Organizácie Spojených národov týkajúcich sa opatrení na boj proti [medzinárodnému] terorizmu, ktoré vyhlasujú, že ‚činy, metódy a praktiky terorizmu sú v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov' a že ‚vedomé financovanie, plánovanie a podnecovanie teroristických činov, je v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov'“.

16 Článok 12 smernice 2004/83, nazvaný „Vylúčenie“, uvedený v kapitole III, ktorá sa nazýva „Oprávnenie stať sa utečencom [Predpoklady na priznanie postavenia utečenca – *neoficiálny preklad*]“, stanovuje vo svojich odsekoch 2 a 3:

„2. Štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení zo získania postavenia utečenca tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že:

…

c) je vinný za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, ako sú uvedené v preambule a článkoch 1 a 2 Charty Organizácie Spojených národov.

3. Odsek 2 sa uplatňuje na osoby, ktoré podnecujú alebo sa inak podieľajú na páchaní trestných činov alebo činov uvedených v tomto dokumente.“

Rámcové rozhodnutie 2002/475/SVV

17 Podľa odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/475/SVV z 13. júna 2002 o boji proti terorizmu (Ú. v. ES L 164, 2002, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 18):

„Definícia teroristického trestného činu by sa mala zosúladiť vo všetkých členských štátoch, vrátane tých trestných činov, ktoré sa týkajú teroristických skupín. Navyše je potrebné stanoviť tresty a sankcie pre fyzické a právnické osoby, ktoré spáchali alebo sú zodpovedné za spáchanie takýchto trestných činov, ktoré odrážajú závažnosť takýchto trestných činov.“

18 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Teroristické trestné činy a základné práva a princípy“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa úmyselné činy uvedené nižšie v bodoch a) až i), definované ako trestné činy podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré vzhľadom na ich povahu alebo kontext môžu vážne poškodiť krajinu alebo medzinárodnú organizáciu…:

…

a) útoky na životy osôb, ktoré môžu spôsobiť smrť,

b) [vážne - *neoficiálny preklad*] útoky na fyzickú integritu osoby;

c) únosy alebo branie rukojemníka;

d) spôsobenie značného poškodenia vládneho alebo verejného zariadenia, dopravného systému, infraštruktúry,…;

e) únos/obsadenie lietadiel, lodí…;

f) výroba, vlastnenie, získanie, preprava, dodávka alebo použitie zbraní, výbušnín…;

g) uvoľnenie nebezpečných látok alebo spôsobenie požiaru, záplav alebo výbuchov, ktorých následkom je ohrozenie ľudského života;

h) zasahovanie do alebo prerušenie dodávok vody, elektriny alebo akéhokoľvek iného základného prírodného zdroja…;

i) vyhrážanie sa spáchaním niektorého z činov uvedených v bodoch a) až h).“

19 Článok 2 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Trestné činy týkajúce sa teroristických skupín“, stanovuje:

„1. Na účely tohto rámcového rozhodnutia výraz ‚teroristická skupina‘ znamená: štruktúrovanú skupinu viac ako dvoch osôb zriadenú na určité obdobie a konajúcu s úmyslom páchať teroristické trestné činy. ‚Štruktúrovaná skupina‘ znamená skupinu, ktorá nie je vytvoren[á] náhodne na okamžité spáchanie trestného činu a ktorá nemusí mať formálne definované úlohy pre svojich členov, stálu členskú základňu alebo vyvinutú štruktúru.

2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby nasledujúce medzinárodné činy bol[i] považované za trestné:

a) riadenie teroristickej skupiny;

b) účasť [na] činnostiach teroristickej skupiny, vrátane poskytovania informácií alebo materiálnych zdrojov, alebo akékoľvek financovanie jej činností s uvedomovaním si skutočnosti, že takáto účasť prispeje k zločineckej činnosti tejto teroristickej skupiny“.

20 Články 3 a 4 rámcového rozhodnutia 2002/475 boli zmenené a doplnené rámcovým rozhodnutím 2008/919/SVV (Ú. v. EÚ L 330, 2008, s. 21), ktorého odôvodnenie 10 uvádza, že „Vymedzenie teroristických trestných činov vrátane činov spojených s teroristickými činnosťami by sa malo vo

všetkých členských štátoch ešte viac zblížiť, aby zahŕňal[o] verejné podnecovanie k páchaniu teroristického trestného činu, nábor osôb na terorizmus a výcvik na terorizmus, ak boli spáchané úmyselne“.

21 Článok 3 rámcového rozhodnutia 2002/475, zmenený a doplnený rámcovým rozhodnutím 2008/919, s názvom „Trestné činy spojené s teroristickými aktivitami“ v odsekoch 1 a 2 uvádza:

„1. Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

…

b) ‚nábor na terorizmus‘ znamená žiadanie inej osoby, aby spáchala jeden z trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 písm. a) až h) alebo v článku 2 ods. 2;

…

2. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie toho, aby trestné činy spojené s teroristickými aktivitami zahŕňali tieto úmyselné činy:

…

b) nábor na terorizmus;

…

f) vystavenie falošných administratívnych dokumentov s cieľom spáchať jeden z činov uvedených v článku 1 ods. 1 písm. a) až h) a článku 2 ods. 2 písm. b).“

22 Článok 4 rámcového rozhodnutia 2002/475, zmenený a doplnený rámcovým rozhodnutím 2008/919, sa týka podnecovania, napomáhania alebo navádzania a pokus o spáchanie niektorých trestných činov uvedených v článku 1 až 3 uvedeného rámcového rozhodnutia 2002/475.

Belgické právo

23 Článok 55/2 loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers (zákon č. 55/2 z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení a vyhostení cudzincov) (*Moniteur belge* z 31. decembra 1980, s. 14584), uvádza:

„Cudzinec je vylúčený z postavenia utečenca, pokiaľ sa naň vzťahuje článok 1 časť D, E alebo F Ženevského dohovoru. Týka sa to aj osôb, ktoré podnecujú na spáchanie trestných činov alebo konania uvedeného v článku 1 časť F Ženevského dohovoru, alebo osôb, ktoré sa na takýchto činoch akýmkoľvek spôsobom podieľajú“.

24 Loi du 19 décembre 2003 relative aux infractions terroristes (zákon z 19. decembra 2003 o teroristických trestných činoch) (*Moniteur belge* z 29. decembra 2003, s. 61689) vložil na účely prebratia rámcového rozhodnutia 2002/475 do belgického práva do hlavy II code pénal (trestný zákon) oddiel Ib, nazvaný „Teroristické trestné činy“, ktorý obsahoval články 137 až 141b tohto zákona.

25 Článok 137 code pénal (trestný zákon), v znení zákona z 19. decembra 2003 (ďalej len „zmenený trestný zákon“), vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Teroristický trestný čin je trestný čin stanovený v odsekoch 2 a 3, ktorý vzhľadom na svoju povahu alebo kontext môže vážne poškodiť krajinu alebo medzinárodnú organizáciu a je spáchaný úmyselne, s cieľom vážne zastrašovať obyvateľstvo alebo neoprávnene naliehať na vládu alebo medzinárodnú organizáciu, aby vykonala alebo sa zdržala vykonania akéhokoľvek činu, alebo vážne destabilizovať alebo poškodiť základné politické, ústavné, hospodárske alebo sociálne štruktúry krajiny alebo medzinárodnej organizácie.“

26 Článok 139 prvý odsek zmeneného trestného zákona stanovuje:

„Teroristickou skupinou sa rozumie štruktúrovaná skupina viac ako dvoch osôb zriadená na určité obdobie a konajúca s úmyslom páchať teroristické trestné činy uvedené v článku 137.“

27 Článok 140 zmeneného trestného zákona, ktorý zodpovedá článku 2 rámcového rozhodnutia 2002/475, stanovuje:

„1. Ktokoľvek, kto sa podieľa na činnostiach teroristickej skupiny, vrátane poskytovania informácií alebo materiálnych zdrojov, alebo akékoľvek financovanie jej činností s uvedomovaním si skutočnosti, že takáto účasť prispeje k páchaniu trestnému činu teroristickej skupiny, potrestá sa odňatím slobody na päť rokov až desať rokov a na zaplatenie pokuty od sto eur do päťtisíc eur.

2. Každý riadiaci člen teroristickej skupiny sa potrestá odňatím slobody na pätnásť rokov až dvadsať rokov a na zaplatenie pokuty od tisíc eur do dvestotisíc eur.“

Skutkový stav sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

28 Mostafa Lounani odišiel v roku 1991 z Maroka do Nemecka, kde podal žiadosť o azyl, ktorá bola zamietnutá. V roku 1997 prišiel do Belgicka, kde sa odvtedy zdržiaval nelegálne.

29 Rozsudkom zo 16. februára 2006 uložil Tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel, Belgicko) M. Lounanimu, na základe najmä článku 140 zmeneného trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní šiestich rokov za podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny, že sa ako riadiaci člen podieľal na činnostiach teroristickej skupiny, konkrétne belgickej bunky „groupe islamique des combattants marocains“ (Islamská skupina marockých bojovníkov, ďalej len „GICM“), ako aj za účasť v zločineckej skupine, falšovanie listín a používanie sfalšovaných listín a nelegálny pobyt.

30 Tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel) vychádzal pri vynášaní rozsudku odsudzujúceho M. Lounaniho za podieľanie sa na činnosti teroristickej skupiny zo skutkových okolností, ktoré boli v návrhu na začatie prejudiciálneho konania zhrnuté takto: „logistická podpora terorizmu najmä prostredníctvom hmotných alebo intelektuálnych služieb“; „falšovanie pasov“ a „nelegálne obchodovanie s pasmi“; „aktívna účasť na organizácii postupu vysielania dobrovoľníkov do Iraku“. V rozsudku zo 16. februára 2006 bolo nelegálne obchodovanie s pasmi kvalifikované najmä ako „čin zahŕňajúci podieľanie sa na činnosti bunky, ktorá poskytuje logistickú podporu teroristickému hnutiu“.

31 Dňa 16. marca 2010 M. Lounani požiadal belgické orgány o azyl, pričom uviedol, že má obavu z prenasledovania v prípade návratu do svojej krajiny pôvodu, kedže hrozí, že marocké orgány ho budú v dôsledku jeho odsúdenia v Belgicku považovať za radikálneho a džihádistického islamistu. Táto žiadosť o azyl bola 8. decembra 2010 predmetom rozhodnutia generálneho komisára, v ktorom sa M. Lounanimu zamietlo priznanie postavenia utečenca na základe článku 55/2 loi du 15 décembre

1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (zákon z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení a vyhostení cudzincov) a článku 1 časti F písm. c) Ženevského dohovoru.

32 M. Lounani podal 24. decembra 2010 proti tomuto rozhodnutiu žalobu o neplatnosť na Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory, Belgicko). Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory) rozsudkom z 13. januára 2011 uvedené rozhodnutie zrušila a vrátila spis generálnemu komisárovi s odôvodnením, že v ňom chýbajú podstatné náležitosti, bez ktorých nemôže rozhodnúť o potvrdení alebo zmene toho istého rozhodnutia bez toho, aby sa vykonalo dodatočné dokazovanie.

33 Generálny komisár prijal 2. februára 2011 nové rozhodnutie, v ktorom vylúčil, aby sa M. Lounanimu priznalo postavenia utečenca. Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory), ktorá rozhodovala o žalobe o neplatnosť tohto nového rozhodnutia podanej 18. februára 2011 rozsudkom z 3. marca 2011 uvedené rozhodnutie zrušila a vrátila spis generálnemu komisárovi s tvrdením, že generálny komisár nevykonal skutočné dodatočné dokazovanie.

34 Generálny komisár prijal 24. mája 2011 tretie rozhodnutie, v ktorom vylúčil, aby sa M. Lounanimu priznalo postavenia utečenca. M. Lounani podal 14. júna 2011 na Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory) žalobu smerujúcu k zmene tohto rozhodnutia a na priznanie postavenia utečenca. Rozsudkom z 1. júla 2011 Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory) rozhodla, že M. Lounanimu postavenie utečenca prináleží.

35 Conseil d'État (Štátna rada, Belgicko), na ktorú bol proti tomuto rozsudku podaný správny kasačný opravný prostriedok, rozsudkom z 13. júla 2012 uvedený rozsudok zrušila a vrátila vec Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory), ktorá rozhodovala v inom zložení.

36 V konaní po vrátení veci Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory) rozhodla, že skutočnosti vytýkané priamo M. Lounanimu nepredstavujú teroristické trestné činy ako také, pretože Tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel) so svojom rozsudku zo 16. februára 2006 odsúdil M. Lounaniho za jeho členstvo v teroristickej skupine bez toho, aby mu vytýkal spáchanie alebo účasť na teroristickom čine, ako to je stanovené v článku 137 zmeneného trestného zákona. Tiež nie je preukázaný ani len náznak konkrétneho skutku GICM predstavujúceho tento druh trestného činu, ani existencia osobného konania M. Lounaniho, ktoré by pri páchaní takého skutku zakladalo jeho individuálnu zodpovednosť.

37 Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory) na základe svojho názoru, že tým, že žiadne činy, za ktoré bol M. Lounani odsúdený, nie sú dostatočne závažné na to, aby ich bolo možné označiť za „činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov" podľa článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83, zmenila rozsudkom z 12. februára 2013 rozhodnutie generálneho komisára z 24. mája 2011 a priznala M. Lounanimu postavenie utečenca.

38 Generálny komisár podal proti tomuto rozsudku správny kasačný opravný prostriedok na Conseil d État (Štátna rada).

39 Za týchto podmienok Conseil d'État (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 vykladať tak, že nevyhnutným predpokladom uplatnenia dôvodu vylúčenia uvedeného v tomto ustanovení je, že žiadateľ o azyl bol odsúdený za spáchanie jedného z teroristických trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku možno skutočnosti, aké…obžalovanému pripisuje rozsudok Tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel) zo 16. februára 2006 a pre ktoré bol obžalovaný odsúdený za účasť v teroristickej organizácii, považovať za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, v zmysle článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83?

3. Postačuje v rámci skúmania vylúčenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu z dôvodu jeho účasti v teroristickej organizácii jeho odsúdenie ako riadiaceho člena teroristickej organizácie s konštatovaním, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu nespáchal, nepokúsil sa o spáchanie ani nehrozil spáchaním teroristického činu, na to, aby bolo možné konštatovať existenciu podnecovania alebo podieľania sa v zmysle článku 12 ods. 3 smernice 2004/83, ktoré možno pripísať žiadateľovi, alebo je potrebné vykonať individuálne preskúmanie skutkových okolností veci a preukázať podieľanie sa na spáchaní teroristického trestného činu alebo podnecovanie teroristického trestného činu vymedzeného v článku 1 rámcového rozhodnutia 2002/475?

4. Musí sa podnecovanie alebo podieľanie sa v zmysle článku 12 ods. 3 smernice 2004/83 v rámci skúmania vylúčenia žiadateľa o medzinárodnú ochranu z dôvodu jeho účasti v teroristickej organizácii, prípadne ako riadiaceho člena, týkať spáchania teroristického trestného činu vymedzeného v článku 1 rámcového rozhodnutia 2002/475, alebo sa môže týkať účasti v teroristickej skupine v zmysle článku 2 uvedeného rámcového rozhodnutia?

5. Je v oblasti terorizmu možné vylúčenie medzinárodnej ochrany uvedené v článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 v prípade, ak nedošlo k spáchaniu, podnecovaniu alebo podieľaní sa na mimoriadne krutom násilnom čine, aký je uvedený v článku 1 rámcového rozhodnutia 2002/475?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

40 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 vykladať v tom zmysle, že na uplatnenie dôvodu vylúčenia z priznania postavenia utečenca uvedeného v tomto ustanovení je nevyhnutné, aby žiadateľ o medzinárodnú ochranu bol odsúdený za spáchanie jedného z teroristických trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475.

41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z odôvodnení 3, 16 a 17 smernice 2004/83 vyplýva, že Ženevský dohovor predstavuje základný kameň pre medzinárodný právny režim na ochranu utečencov a že ustanovenia tejto smernice, ktoré sa týkajú podmienok priznania postavenia utečenca, ako aj obsahu tohto postavenia, boli prijaté s cieľom pomôcť príslušným orgánom členských štátov pri uplatňovaní tohto dohovoru, opierajúc sa o spoločné pojmy a kritériá (rozsudok z 2. decembra 2014, A a i., C-148/13 až C-150/13, EU:C:2014:2406, bod 45).

42 Ustanovenia smernice 2004/83 je preto potrebné vykladať vzhľadom na jej celkovú štruktúru a cieľ pri súčasnom rešpektovaní Ženevského dohovoru a iných relevantných zmlúv, na ktoré odkazuje článok 78 ods. 1 ZFEÚ (rozsudky z 9. novembra 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, bod 78, ako aj z 2. decembra 2014, A a i., C-148/13 až C-150/13, EU:C:2014:2406, bod 46).

43 V tejto súvislosti článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 v podstate zodpovedá článku 1 časti F písm. c) Ženevského dohovoru, ktorý stanovuje, že ustanovenia tohto dohovoru sa nevzťahujú na žiadnu osobu, u ktorej sú vážne dôvody domnievať sa, že je vinná za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.

44 Článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 presnejšie odkazuje na činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, „ako sú uvedené v preambule a článkoch 1 a 2 Charty Organizácie Spojených národov“.

45 V zmysle odôvodnenia 22 smernice 2004/83 tak činy, ktoré sú v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov, uvedené v článku 12 ods. 2 písm. c) tejto smernice, sú okrem iného začlenené „v rezolúciách Organizácie Spojených národov týkajúcich sa ‚opatrení na boj proti [medzinárodnému] terorizmu‘, ktoré vyhlasujú, že ‚činy, metódy a praktiky terorizmu sú v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov‘ a že ‚vedomé financovanie, plánovanie a podnecovanie [na vykonanie] teroristických činov, je v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov‘“.

46 Medzi rezolúciami sa nachádza rezolúcia Bezpečnostnej rady 1377 (2001), z ktorej vyplýva, že s cieľmi a princípmi uvedenými v Charte OSN sú v rozpore nielen „činy medzinárodného terorizmu“, ale aj „financovanie, plánovanie a príprava činov medzinárodného terorizmu, ako aj ak[á]koľvek forma podpory v tejto súvislosti“.

47 Okrem toho z rezolúcie Bezpečnostnej rady 1624 (2005) možno vyvodiť, že činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov sa neobmedzujú iba na „činy, metódy a praktiky terorizmu“. Bezpečnostná rada v nej totiž štáty vyzýva, aby v rámci boja s terorizmom, v súlade s povinnosťami, ktoré im vyplývajú z medzinárodného práva, odmietli poskytnúť azyl a odsúdili „každú osobu, ktorá podporuje, napomáha, podieľa sa alebo sa pokúsi o účasť na financovaní, plánovaní, príprave alebo uskutočnení teroristických činov, alebo poskytne útočisko ich páchateľom“. Okrem toho táto rezolúcia vo svojom bode 1 písm. c) vyzýva štáty, aby odmietli poskytnúť azyl každej osobe, u ktorej sú k dispozícii overené a relevantné informácie o existencii vážnych dôvodov domnievať sa, že sa dopustila podnecovania na spáchanie teroristického činu alebo činov.

48 Vyplýva z toho, že pojem „činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov“, ktorý sa nachádza v článku 1 časť F písm. c) Ženevského dohovoru a v článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83, nemožno vykladať tak, že sa obmedzuje na páchanie teroristických činov, ako sú uvedené v rezolúciách Bezpečnostnej rady (ďalej len „teroristické činy“).

49 *A fortiori*, v rozpore s tým, čo tvrdí M. Lounani, tento pojem sa nemôže vykladať tak, že sa uplatňuje iba na teroristické trestné činy uvedené v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475, a teda ani tak, že vyžaduje odsúdenie v trestnom konaní za takýto trestný čin.

50 V tejto súvislosti treba uviesť, že účelom rámcového rozhodnutia 2002/475, ako to vyplýva aj z jeho odôvodnenia 6, je zosúladenie definície teroristického trestného činu vo všetkých členských štátoch, vrátane tých trestných činov, ktoré sa týkajú teroristických skupín.

51 Ako pripomenula Európska komisia, rámcové rozhodnutie 2002/475 na tento účel vymenováva rôzne činy, ktoré môžu spadať pod všeobecný pojem terorizmu, a rozdeľuje ich do štyroch kategórií trestných činov, a to „teroristické trestné činy“ (článok 1), „trestné činy týkajúce sa teroristických skupín“ (článok 2), „trestné činy spojené s teroristickými aktivitami“ (článok 3) a nakoniec podnecovanie, napomáhanie alebo navádzanie a pokus o trestný čin (článok 4).

52 Ak by normotvorca Únie mal v úmysle obmedziť pôsobnosť článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 a obmedziť pojem „činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov“ iba na trestné činy vymenované v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475, mohol tak bez problémov urobiť tak, že by tieto trestné činy výslovne vymenoval, alebo by na ne odkázal v tomto rámcovom rozhodnutí.

53 Článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 pritom neodkazuje ani na rámcové rozhodnutie 2002/475, hoci v čase prípravy tohto článku 12 ods. 2 písm. c) existovalo, ani na žiadny iný nástroj Európskej únie prijatý v súvislosti s bojom proti terorizmu.

54 Na prvú otázku teda treba odpovedať tak, že článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 sa má vykladať v tom zmysle, že na uplatnenie dôvodu vylúčenia z priznania postavenia utečenca uvedeného v tomto ustanovení nie je nevyhnutné, aby žiadateľ o medzinárodnú ochranu bol odsúdený za spáchanie jedného z teroristických trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475.

O druhej a tretej otázke

O prípustnosti

55 Generálny komisár a belgická vláda tvrdia, že tretia otázka, tak ako ju formuloval vnútroštátny súd, nie je prípustná, a to na jednej strane preto, lebo dostatočne neuvádza dôvody, pre ktoré sa tento súd domnieva, že odpoveď na túto otázku je potrebná na vyriešenie sporu vo veci samej, a na druhej strane preto, lebo odpoveď na túto otázku nebude na vyriešenie tohto sporu vôbec užitočná. V prejednávanej veci bol totiž M. Lounani odsúdený podľa článku 140 zmeneného trestného zákona nielen ako riadiaci člen teroristickej organizácie, ale aj za iné trestné činy, stíhané podľa belgického práva, ktoré boli spáchané s teroristickým úmyslom.

56 Z tohto hľadiska je potrebné pripomenúť, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže zamietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátneho súdu len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (rozsudky zo 14. apríla 2016, Polkomtel, C-397/14, EU:C:2016:256, bod 37; zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 20, a z 13. októbra 2016, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Petrotel, C-231/15, EU:F:2016:769, bod 16).

57 To však nie je prípad tejto veci.

58 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vnútroštátny súd položil druhú a tretiu otázku v rámci správneho kasačného opravného prostriedku podaného proti rozsudku z 12. februára 2013, v ktorom Conseil du contentieux des étrangers (Rada pre cudzinecké spory) zastávala názor, že skutočnosti osobitne vytýkané obžalovanému v spore vo veci samej neboli dostatočne závažné, aby sa mohli kvalifikovať ako „činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov“ v zmysle článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83. Podľa tohto rozsudku totiž skutočnosť, že tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel) odsúdil M. Lounaniho za podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny, a to aj ako riadiaceho člena tejto skupiny, bez toho, aby bol odsúdený za teroristické trestné činy ako také, nepostačuje na rozhodnutie, že existujú na ťarchu dotknutej osoby vážne dôvody domnievať sa, že je vinná za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov.

59 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či činy, za ktoré bol M. Lounani odsúdený, možno samy osebe považovať za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov v zmysle článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83, a v prípade, že nie, či odsúdenie M. Lounaniho ako riadiaceho člena teroristickej skupiny postačuje na rozhodnutie, že existujú vážne dôvody domnievať sa, že bol podnecovateľ činov, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, alebo že sa na nich inak podieľal v zmysle článku 12 ods. 3 tejto smernice.

60 Rozhodnutie vnútroštátneho súdu tak jasne uvádza, že vnútroštátny súd sa snaží určiť, v akom rozsahu účasť na činnostiach teroristickej skupiny, za ktorú bol M. Lounani odsúdený, môže odôvodniť uplatnenie dôvodu vylúčenia stanoveného v článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83, a v tejto súvislosti sa pýta, či odsúdenie za účasť na činnostiach takejto skupiny ako riadiaci člen môže viesť k vylúčeniu z priznania postavenia utečenca na základe ustanovení článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice.

61 Tretia otázka je preto prípustná.

O veci samej

62 Svojou druhou a treťou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 12 ods. 2 písm. c) a článok 12 ods. 3 smernice 2004/83 sa majú vykladať v tom zmysle, že také činy, zahŕňajúce účasť na činnostiach teroristickej skupiny, za aké bol odsúdený obžalovaný vo veci samej, môžu byť príčinou vylúčenia stanovenou týmito ustanoveniami, hoci dotknutá osoba nespáchala, nepokúsila sa o spáchanie ani sa nevyhrážala, že spácha teroristický čin.

63 Pokiaľ ide o činy, za ktoré bol M. Lounani odsúdený v trestnom konaní, z vnútroštátneho rozhodnutia vyplýva, že toto odsúdenie je založené najmä na článku 140 zmeneného trestného zákona, pričom tento článok prebral do belgického práva článok 2 rámcového rozhodnutia 2002/475, ktorý definuje trestné činy týkajúce sa teroristických skupín, a vo svojom odseku 2 písm. b) uvádza účasť na činnostiach teroristickej skupiny.

64 Tribunal correctionnel de Bruxelles (Trestný súd Brusel) vo svojom rozsudku zo 16. februára 2006 nato, aby mohol M. Lounaniho za tento trestný čin odsúdiť, konkrétne uviedol, že dotknutá osoba sa ako riadiaci člen podieľala na činnostiach belgickej bunky GICM, pričom tejto skupine poskytovala logistickú podporu najmä prostredníctvom hmotných alebo intelektuálnych služieb, vydávala falošné pasy a nelegálne obchodovala s pasmi, a aktívne sa podieľala na organizácii postupu vysielania dobrovoľníkov do Iraku.

65 Neprišlo tak ku konštatovaniu, že M. Lounani sa osobne podieľal na teroristických činoch, ani že podnecoval na spáchanie takýchto činov alebo sa zúčastnil ich výkonu.

66 Z relevantných rezolúcií Bezpečnostnej rady, ako to bolo uvedené v bode 48 tohto rozsudku, však vyplýva, že pojem „činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov“ sa neobmedzuje na teroristické činy.

67 Treba osobitne uviesť, že v rezolúcii Bezpečnostnej rady 2178 (2014) Bezpečnostná rada uviedla, že je „hlboko znepokojená silnou a zväčšujúcou sa hrozbou zo strany cudzích teroristických bojovníkov, jednotlivcov, ktorí sa presunú do iného štátu ako ich štát pobytu alebo štátnej príslušnosti s úmyslom dopustiť sa, plánovať alebo pripraviť teroristické činy“, a vyjadrila svoje znepokojenie nad sieťami organizovanými teroristickými subjektmi, ktoré umožňujú, aby sa medzi štátmi presúvali bojovníci rôznych štátnych príslušností a zdroje, ktoré potrebujú.

68 Medzi opatreniami, ktoré treba prijať proti tomuto javu, musia štáty zabezpečiť, aby predchádzali a potláčali činnosti náboru, organizovania, prevozu alebo vybavenia osôb, ktoré sa presúvajú do iného štátu ako ich štát pobytu alebo štátnej príslušnosti s úmyslom najmä dopustiť sa, plánovať alebo pripraviť teroristické činy.

69 Z toho vyplýva, že uplatnenie vylúčenia z priznania postavenia utečenca stanovené v článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 sa nemôže obmedziť na skutočných páchateľov teroristických činov, ale môže zahŕňať aj jednotlivcov poskytujúcich činnosti náboru, organizovania, prevozu alebo vybavenia osôb, ktoré sa presúvajú do iného štátu ako ich štát pobytu alebo štátnej príslušnosti s úmyslom najmä dopustiť sa, plánovať alebo pripraviť teroristické činy.

70 Okrem toho z ustanovení článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice vyplýva, že vylúčenie z priznania postavenia utečenca stanovené v prvom z týchto ustanovení sa rovnako uplatňuje na osoby, u ktorých sú vážne dôvody domnievať sa, že boli podnecovateľmi činov, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, alebo že sa na nich inak podieľali. Vzhľadom na to, čo bolo uvedené v bodoch 48 a 66 tohto rozsudku, uplatnenie týchto spojených ustanovení nevyžaduje, aby bol žiadateľ o medzinárodnú ochranu podnecovateľom teroristického činu alebo sa na ňom inak podieľal.

71 V tejto súvislosti Komisia správne uviedla, že účasť na činnostiach teroristickej skupiny môže zahŕňať širokú škálu konaní s rôznym stupňom závažnosti.

72 Za týchto podmienok príslušný orgán dotknutého členského štátu môže uplatniť článok 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83 až po tom, ako v každom jednotlivom prípade vykoná posúdenie konkrétnych jemu známych skutočností, s cieľom určiť, či existujú vážne dôvody domnievať sa, že sa na činy spáchané dotknutou osobou, ktorá by ináč spĺňala kritériá na priznanie postavenia utečenca, vzťahuje tento dôvod vylúčenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, body 87 a 94).

73 Pokiaľ ide o otázku, či činy, akými sú činy, za ktoré bol stíhaný M. Lounani, môžu patriť medzi činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov v zmysle článku 12 ods. 2 písm. c) smernice 2004/83, podnecujú na spáchanie takýchto činov alebo sa na nich inak podieľajú v zmysle článku 12 ods. 3 tejto smernice, konečné posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu prináleží príslušným vnútroštátnym orgánom, ktoré môže preskúmať vnútroštátny súd.

74 Z informácií, ktoré treba zohľadniť, treba uviesť, že vnútroštátne rozhodnutie uvádza, že M. Lounani bol riadiacim členom teroristickej skupiny medzinárodného rozsahu, ktorá bola 10. októbra 2002 zapísaná na zoznam Spojených národov, ktorý uvádza niektoré osoby a subjekty, na ktoré sa vzťahujú sankcie, a ktorá na tomto zozname zostala aj po jeho aktualizácii. Jeho činnosti logistickej podpory pri výkone činnosti tejto skupiny majú medzinárodný rozmer, keďže sa podieľal na falšovaní pasov a pomohol dobrovoľníkom, ktorí mali záujem odcestovať do Iraku.

75 Takéto činy môžu odôvodniť vylúčenie priznania postavenia utečenca.

76 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako bolo zdôraznené v bodoch 12, 13 a 67 až 69 tohto rozsudku, že rezolúcie Bezpečnostnej rady, najmä rezolúcia 2178 (2014) vo svojom bode 5 a bode 6 písm. c) medzi činnosťami, ktoré majú štáty potlačovať v rámci boja proti medzinárodnému terorizmu, označila úmyselné organizovanie ciest osôb, ktoré sa presúvajú do iného štátu ako ich štátu pobytu alebo štátnej príslušnosti s úmyslom dopustiť sa, plánovať alebo pripraviť teroristické činy.

77 Aj keby sa preukázala okolnosť, že skupina, ktorej riadiacim členom bol M. Lounani, sa nedopustila teroristického činu, alebo že dobrovoľníci, ktorí mali záujem odcestovať do Iraku a ktorým táto skupina pomohla, sa nakoniec nedopustili takýchto činov, nie je v každom prípade takej povahy, aby vylúčila, že by sa činy M. Lounaniho mohli považovať za činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov. V súvislosti s tým, čo bolo uvedené v bodoch 41 až 54 a 66 až 70 tohto rozsudku, to isté platí aj o skutočnosti, na ktorú odkázal vnútroštátny súd vo svojej tretej otázke, že M. Lounani nespáchal, nepokúsil sa o spáchanie ani nehrozil spáchaním teroristického činu v zmysle článku 1

ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/475. Z tých istých dôvodov uplatnenie článku 12 ods. 3 smernice 2004/83 nevyžaduje, aby bolo preukázané, že M. Lounani podnecoval na spáchanie takéhoto činu alebo že sa na ňom inak podieľal.

78 Okrem toho okolnosť, že M. Lounani bol odsúdený súdmi členského štátu za účasť na činnostiach teroristickej skupiny a že toto odsúdenie sa stalo právoplatné, má v rámci individuálneho posúdenia, ktoré musí vykonať príslušný orgán, osobitný význam.

79 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú a tretiu otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 2 písm. c) a článok 12 ods. 3 smernice 2004/83 sa majú vykladať v tom zmysle, že také činy zahŕňajúce podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny, za aké bol odsúdený obžalovaný vo veci samej, môžu byť príčinou vylúčenia z priznania postavenia utečenca, hoci sa nepreukázalo, že dotknutá osoba spáchala, pokúsila sa o spáchanie alebo sa vyhrážala, že spácha teroristický čin. Na účely individuálneho posúdenia skutočností, ktoré umožnia posúdiť, či existujú vážne dôvody domnievať sa, že osoba spáchala činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, podnecovala na spáchanie takýchto činov alebo že sa na nich inak podieľala, okolnosť, že táto osoba bola odsúdená súdmi členského štátu za podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny, má osobitný význam, rovnako ako konštatovanie, že uvedená osoba bola riadiacim členom tejto skupiny, bez toho, aby bolo potrebnú preukázať, že táto istá osoba sama podnecovala na spáchanie teroristického činu alebo sa na ňom inak podieľala.

O štvrtej a piatej otázke

80 Vzhľadom na odpoveď na prvé tri otázky nie je potrebné odpovedať na štvrtú a piatu otázku.

O trovách

81 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Článok 12 ods. 2 písm. c) smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany, sa má vykladať v tom zmysle, že na uplatnenie dôvodu vylúčenia z priznania postavenia utečenca uvedeného v tomto ustanovení nie je nevyhnutné, aby žiadateľ o medzinárodnú ochranu bol odsúdený za spáchanie jedného z teroristických trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/475/SVV z 13. júna 2002 o boji proti terorizmu.**

2. **Článok 12 ods. 2 písm. c) a článok 12 ods. 3 smernice 2004/83 sa majú vykladať v tom zmysle, že také činy zahŕňajúce podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny, za aké bol odsúdený obžalovaný vo veci samej, môžu byť príčinou vylúčenia z priznania postavenia utečenca, hoci sa nepreukázalo, že dotknutá osoba spáchala, pokúsila sa o spáchanie alebo sa vyhrážala, že spácha taký teroristický čin, aký je spresnený v rezolúciách Bezpečnostnej rady Spojených národov. Na účely individuálneho posúdenia skutočností, ktoré umožnia posúdiť, či existujú vážne dôvody domnievať sa, že osoba spáchala činy, ktoré sú v rozpore s cieľmi a zásadami Organizácie Spojených národov, podnecovala na spáchanie takýchto činov alebo že sa na nich inak podieľala, okolnosť, že táto osoba bola odsúdená súdmi členského štátu za**

podieľanie sa na činnostiach teroristickej skupiny, má osobitný význam, rovnako ako konštatovanie, že uvedená osoba bola riadiacim členom tejto skupiny, bez toho, aby bolo potrebné preukázať, že táto istá osoba sama podnecovala na spáchanie teroristického činu alebo sa na ňom inak podieľala.

Podpisy